

Arrest

**nr. 121 818 van 28 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2013 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 februari 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 maart 2014 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Urdu te zijn. U bent geboren in Bhodi Mahlian (Punjab, Pakistan) waar u ook woont. U bent voor de Belgische wet getrouwd met A.(...) N.(...) (O.V. 5.499.496).

U en uw familie zijn Ahmadiyya moslims. Hoewel tegen de zin van haar familie komt uw vriendin A.(...), een soenni moslima, vaak bij u thuis op bezoek. Ze toont interesse in uw geloof. Daarom geeft u haar in oktober 2010 twee boeken over het Ahmadiyya-geloof. Ze neemt die mee naar huis om te bestuderen. Haar familie ontdekt deze boeken en is kwaad omdat ze denkt dat u van A.(...) een Ahmadiyya wil maken. Drie-vier dagen nadat u de boeken had gegeven, komen de imam en familieleden van A.(...) naar uw huis. Ze maken u verwijten en slaan op de deur. U kan ontkomen via het dak. De volgende dag gaat uw vader naar de politie maar zijn klacht wordt daar kapotgescheurd. Uw vader brengt u naar het huis van zijn zus in Kanuki, een aantal kilometer verderop. Anderhalve maand later komt u A.(...), haar moeder en een ander familielid tegen op de markt in Kanuki. Ze beginnen u verwijten te maken maar jullie maken jullie uit de voeten. De volgende dag zijn u en uw tante aan het werk op het land. De zoon van uw tante komt met de melding dat familieleden van A.(...) hun huis aangevallen hebben omwille van u. Uw oom raakt daarbij gewond. Diezelfde avond vertrekt u naar Lahore, waar u bij een oom van moeders kant verblijft.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan op 12 of 13 februari 2011. Een smokkelaar had voor u voor een (legaal) internationaal paspoort gezorgd en op de luchthaven van Lahore stappen jullie samen in het vliegtuig. U weet niet waar u landt. Na de landing rijdt u met een auto nog een aantal uren tot u in België aankomt. U dient er na drie dagen een asielaanvraag in.

Op 11 februari 2012 trouwt u in Brussel officieel met A.(...) N.(...), ook een Pakistaanse Ahmadiyya die u via de vriend van uw vader had leren kennen in België. Ahmed was reeds langer in België en had ook een asielaanvraag ingediend maar dat heeft niets met uw problemen te maken.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een origineel bewijs van uw geboorte, uw originele Pakistaanse identiteitskaart uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België, uw origineel Pakistaans internationaal paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België en een kopie van de Belgische verblijfsvergunning van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Pakistan gevlucht bent uit vrees voor de familie van uw vriendin A.(...) (CGVS p. 9); zij hadden u immers reeds belaagd omdat u A.(...), een soeni moslima, twee boeken over uw Ahmadiyya-geloof had gegeven. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient gewezen te worden op de opvallende vaststelling dat u, in de herfst van 2010, als Ahmadiyya boeken zou hebben gegeven aan een niet-Ahmadiyya, zijnde uw soeni moslima-vriendin A.(...). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de algemene houding (van zowel overheid als particulieren) in Pakistan tegenover Ahmadiyya heel slecht en zelfs vijandig is, en dat al decennia lang. Zelf geeft u ook aan dat de algemene situatie van Ahmadiyya in Pakistan slecht is door te verwijzen naar bomaanslagen, naar de passieve houding van de politie bij problemen die Ahmadiyya kennen, naar jullie gebeden die niet worden toegelaten door de luidsprekers in uw dorp... (CGVS p. 11-12). In deze context is het dan ook heel opmerkelijk dat u zomaar twee Ahmadiyya-boeken meegaf aan uw vriendin A.(...) 'omdat ze zich interesseerde in uw geloof' hoewel u op de hoogte was van het feit dat haar familie (en meer bepaald haar vader) u niet graag hadden omwille van uw geloof – haar vader keurde A.(...)'s bezoeken aan uw huis dan ook sterk af en verbood het haar zelfs (CGVS p. 13 & p. 15). Meer nog, sinds de aanslagen van mei 2010 op twee Ahmadiyya-moskeeën in Lahore, had uw vader u gewaarschuwd om voorzichtig te zijn wat betreft uw geloof tegenover niet-Ahmadiyya (CGVS p. 12). De informatie waarnaar daarnet verwezen, heeft het in deze zelfs over een regelrecht angstklimaat onder de Ahmadiyya-gemeenschap na deze aanslagen in Lahore. Dat u in deze omstandigheden alsnog twee boeken over uw geloof zou meegeven aan een niet-Ahmadiyya (al was zij een vriendin – van wie u echter wist dat haar familie vijandig stond tegenover u en uw geloof) en zo heel bewust een groot risico zou lopen op bijkomende problemen, vindt het Commissariaat-generaal weinig aannemelijk. Op deze manier dient al meteen ernstig getwijfeld te worden aan de oorzaak van de door u aangehaalde problemen, nl. de twee boeken die u aan A.(...) gaf. Dit wordt nog versterkt door het volgende. U verklaart dat A.(...)'s familie naar uw huis kwam (en later naar het dorp van uw tante) om u aan te vallen nadat ze te weten was gekomen dat ze uw boeken had meegenomen naar haar huis. Hoe het precies was uitgekomen dat ze bij A.(...) thuis de boeken hadden gevonden, weet u niet. Meer nog, u heeft dat niet nagevraagd bij A.(...) (waarom u dat niet gedaan heeft, weet u niet) en dat later ook niet proberen te achterhalen op één of andere manier (CGVS p. 15-

16). Welnu, als de ontdekking door A.(...)'s familie van de twee boeken die u aan A.(...) had meegegeven dé oorzaak was van uw problemen met haar familie, is het weinig aannemelijk dat u niet heeft proberen te achterhalen wat er met deze boeken bij A.(...) thuis zou zijn gebeurd of hoe haar familie deze boeken ontdekt heeft.

Daarnaast legt u bij de verschillende Belgische asielinstanties een aantal tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de problemen die u vanwege de twee bewuste boeken zou meegemaakt hebben. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de twee bewuste boeken in november 2010 aan A.(...) gaf, dat haar familie enige tijd later naar uw huis kwam waarna u vluchtte naar uw tante in Kanuki en dat u daar in december 2010 A.(...)'s moeder en broer tegenkwam die u uitscholden (CGVS vragenlijst dd. 14.03.2011 p. 3 vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS daarentegen verklaart u dat u de boeken in oktober 2010 (meer bepaald op 20 oktober 2010) aan A.(...) gaf, dat haar familie drie-vier dagen later naar uw huis kwam waarna u naar uw tante in Kanuki vluchtte en dat u daar eind november 2010 A.(...) zelf, haar moeder en een ander familielid (meer bepaald haar neef die u niet kent) op de markt tegenkwam (CGVS p. 9, p. 13 & p. 16). Echter, van een asielzoekster met een gegronde vrees voor vervolging kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat zij gelijklopende verklaringen aflegt wat betreft de problemen die ze zou meegemaakt hebben. Dit is hier niet het geval. Als u op deze anomalieën gewezen wordt, verklaart u 'nee, ik zei dat dat in oktober was. Ik zei niet november' en 'ik zei hen dat ik A.(...), haar neef en moeder ontmoette. Misschien iemand anders maar hij was bij hen. Ik weet van die twee (moeder en A.(...) zelf). Ik weet niets van die andere kerel' (CGVS p. 19). Deze antwoorden vormen echter slechts een povere verklaring voor waarom u andere tijdstippen van de gebeurtenissen aanhaalt en voor waarom u zich tegenspreekt over wie u nog precies zou zijn tegengekomen op de markt in Kanuki. Het is opmerkelijk dat u op de DVZ niet zou vermeld hebben dat u A.(...) zelf nog zou tegengekomen zijn op de markt als zij een dermate cruciale rol speelt in uw asielrelaas en dat u het op de DVZ eerst over de broer van A.(...) had en later op het CGVS over een neef die u niet kende (uit uw verklaringen op het CGVS blijkt immers dat u weet wie haar broers zijn, CGVS p. 13). Bovendien had u aanvankelijk tijdens het gehoor op het CGVS al verklaard dat u niet meer met A.(...) in contact bent gekomen sinds haar familie naar uw huis was gekomen (CGVS p. 16), terwijl u haar later nog op de markt zou zijn tegengekomen. Deze verklaringen zijn in se reeds incoherent. Een bijkomende anomalie tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS ligt in het feit dat u op de DVZ met geen woord repte over de politie (u verklaarde toen immers dat u over het dak naar de burens vluchtte toen A.(...)'s familie naar uw huis kwam en dat uw vader u daarna naar uw tante in Kanuki bracht, CGVS vragenlijst dd. 14.03.2011 p. 3 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u naar de burens vluchtte via het dak, dat uw vader de dag na het incident aan uw huis naar de politie ging (waar zijn klacht die hij had neergelegd echter verscheurd werd door de verantwoordelijke) en u daarna naar uw tante in Kanuki bracht (CGVS p. 10). Dat u op de DVZ niets vermeldde over de politie valt op; van een asielzoekster mag worden verwacht dat ze de Belgische asielinstanties aan het begin van haar asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen van haar vlucht indien zij een gegronde vrees voor vervolging koestert – zeker als u aan het begin van het gehoor op het CGVS te kennen gaf dat u alle elementen voor uw vertrek (zij het in het kort) tijdens uw gehoor op de DVZ heeft kunnen vertellen (CGVS p. 2) en zeker als het gaat om schadelijke daden vanwege de autoriteiten van uw land in verband met uw problemen (met name de politieverantwoordelijke die de klacht van uw vader verscheurde). De hier opgesomde incoherente en tegenstrijdige elementen over de problemen die u aanhaalt, maken dat de geloofwaardigheid ervan aangetast wordt.

Een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat de door u voorgehouden reismodaliteiten evenmin geloofwaardig voorkomen. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u van op de luchthaven in Lahore (Pakistan) met het vliegtuig vertrokken bent in het gezelschap van een smokkelaar. Voor uw vertrek had u uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort aan deze smokkelaar afgegeven – u heeft ze nadien niet meer teruggekregen (de identiteitskaart en het paspoort die u neerlegt tijdens uw gehoor op het CGVS heeft u na uw aankomst in België verkregen bij de Pakistaanse ambassade in Brussel, CGVS p. 6 + documenten 2 & 3). U wordt meermaals gevraagd waarom u uw identiteitsdocumenten in Lahore aan de smokkelaar had afgegeven, maar uit uw verklaringen blijkt telkens dat u dat niet weet. Ook of er dan een visum in uw paspoort stond weet u niet. Nog in verband met uw reisroute verklaart u niet te weten waar het vliegtuig landde nadat jullie vanuit Lahore waren vertrokken (CGVS p. 7-8). Welnu, aangezien een dergelijke vlucht uit uw land een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het maar weinig aannemelijk dat u niet weet waarom de smokkelaar uw identiteitsdocumenten nodig had, of er al dan niet een visum in uw paspoort stond en dermate onwetend bent over het traject van uw reis. Dat u in dit verband niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en wijst er mogelijkerwijze op dat u wel nog over uw identiteitskaart en uw paspoort beschikt die u aan de smokkelaar had afgegeven (en waarvan u verklaart dat u ze niet

had teruggekregen) om zo doelbewust daarin vervatte informatie aangaande uw reisroute/reismodaliteiten verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadiyya bent en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadiyya wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, slaagt u er op basis van bovenstaande vaststellingen niet in uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw geboorteuittreksel, uw Pakistaanse identiteitskaart uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België en uw Pakistaans internationaal paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België bevatten louter informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt, maar hebben geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen die u in uw land zou ondervonden hebben vanwege uw Ahmadiyya-geloof. De Belgische verblijfsvergunning van uw man toont enkel de verblijfsstatus van uw man in België aan. Bijgevolg zijn deze documenten niet van deze aard dat ze deze beslissing zouden kunnen wijzigen.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw man A.(...) N.(...) (O.V. 5.499.496) – over wie u verklaart dat u niets van zijn problemen weet en dat zijn asielaanvraag niets met de uwe te maken heeft (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal reeds in 2003 werd overgegaan tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De drie daaropvolgende asielaanvragen die hij in 2004 en 2008 indiende werden telkens niet in overweging genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal erkent dat Ahmadi in Pakistan problemen ondervinden omwille van hun religie. Ook betwist de commissaris-generaal niet dat verzoekster een Ahmadi is. Verder verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar de artikelen 298 B en 298 C van het Pakistaanse strafwetboek waaruit blijkt dat de vervolging van Ahmadi gelegaliseerd werd en naar landeninformatie waaruit blijkt dat Ahmadi wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving. Verzoekster vervolgt dat gezien het geweld tegen Ahmadi de laatste jaren stijgt, het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk nieuwe richtlijnen uitgesproken heeft over de nood op bescherming van Ahmadi uit Pakistan. Zij verwijst in dit verband ook naar de “UNHCR Eligibility Guidelines”. Verzoekster betoogt vervolgens dat het enige feit dat zij haar religie niet kan uiten al op zich een vervolging vormt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat het Hof in deze zaak heeft benadrukt dat van verzoekster niet kan worden geëist dat zij haar godsdienstplichten niet meer vervult om vervolging te vermijden. Verzoekster voegt hier aan toe dat een Ahmadi zijn geloof niet openlijk kan belijden zonder een risico op vervolging van de

staat op basis van de heersende wetgeving of door niet statelijke actoren die het Ahmadi-geloof niet tolereren. Verzoekster werd immers al door niet statelijke actoren bedreigd en vervolgd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoekster geen geloof hechten aan haar asielrelaas. Verzoekster legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van haar asielrelaas. Zo verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in november 2010 twee Ahmadi-boeken gaf aan haar vriendin A., waarna enige tijd later de familie van A. naar haar huis kwam en haar beschuldigde tot A. te preken. Vervolgens zou zij gevlucht zijn naar haar tante in Kanoki, waar zij in december 2010 A.'s moeder en broer tegenkwam in het centrum (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster daarentegen dat zij de boeken aan A. gaf in oktober 2010, waarna haar familie drie of vier dagen later naar haar huis kwam en dat zij eind november in Kanoki A. zelf, haar moeder en een neef die ze niet kent tegenkwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 13 en 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkent verzoekster slechts haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt zij plots dat die neef misschien iemand anders was en dat zij niets van deze man weet (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). Verzoekster slaagt er echter geenszins in deze tegenstrijdigheden te verklaren. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat zij ook A. zelf tegenkwam, in het bijzonder nu zij volgens de verklaringen van verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trachtte haar moeder en neef te stoppen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Tevens stelt verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens dat zij niet meer in contact is gekomen met A. sinds haar familie naar haar huis kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Daarnaast stelt verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar vader de dag nadat de familie van A. naar haar huis kwam naar de politie ging en klacht indiende, maar dat deze klacht werd verscheurd door een verantwoordelijke van de agent die de klacht opstelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster dit volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst, p. 1). Bovendien

verklaarde verzoekster aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij alle elementen voor haar vertrek in het kort heeft kunnen weergeven voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekster zomaar twee Ahmadi-boeken meegaf aan A. omdat A. geïnteresseerd was in haar geloof (stuk 5, gehoorverslag, p. 10 en 15). Uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers dat zij duidelijk op de hoogte was van de houding ten opzichte van Ahmadi en dat zij zich bewust was van de problemen die Ahmadi kunnen hebben in Pakistan. Verzoekster stelt zelf dat er in het dorp soms spanningen waren tussen Ahmadi, soennitische moslims en christenen omwille van kleine problemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11 en 12). Bovendien wist verzoekster dat de ouders van A. haar niet graag hadden omwille van haar geloof. Zo stelt verzoekster dat zij slechts twee keer bij A. thuis ging, lang geleden, omdat haar ouders haar niet graag hadden en kwam A. soms in het geheim langs als haar moeder niet thuis was. De vader van A. verbood haar ook naar het huis van verzoekster te gaan vanwege haar geloof (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). In deze context is het niet aannemelijk dat verzoekster het risico zou lopen zichzelf en A. in de problemen te brengen door haar Ahmadi-boeken mee te geven.

Aangezien verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden kan verzoekster haar vrees niet rechtvaardigen op grond van reeds ondergane vervolging.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de Ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt vooreerst dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de verweernota blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij aangehaalde informatie dat de Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1,

A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat zij haar geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in haar eerdere verklaringen. Verzoekster vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van haar asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoeksters vertrek was - volgens haar verklaringen - een conflict met de familie van A. omwille van het uitlenen van enkele religieuze boeken. Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt weliswaar dat zij tot de Ahmadi-gemeenschap te Bhodi Mahlian behoorde, doch niet dat zij op een bijzondere actieve wijze haar geloof heeft beleden in Pakistan waardoor zij in de negatieve aandacht zou zijn gelopen van de Pakistaanse overheid of niet-statelijke actoren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Zo stelt verzoekster weliswaar dat er soms kleine problemen waren in het dorp tussen Ahmadi en soennitische moslims, maar stelt zij dat er geen grote gevechten waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad wijst er overigens opnieuw op dat verzoekster expliciet verklaarde geen problemen te hebben gekend omwille van de blasfemiewetgeving (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19). Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoekster bij haar asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat zij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat zij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering haar geloof heeft kunnen belijden (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Verzoekster stelde hierbij geen andere problemen te hebben gekend met de autoriteiten of met medeburgers, noch problemen van algemene aard te hebben gehad (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die haar zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Het aangehaalde arrest van het *Upper Tribunal* inzake MN, NH, ZN, SB en HQ t. de *Secretary of State for the Home Department*, van 13 november 2012 werd genomen volledig conform de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Ook hier werd besloten dat de beoordeling of iemand zal worden blootgesteld worden aan vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst afhankelijk is van de persoonlijke situatie van de betrokkene.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet. Deze bepaling beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, met name de Subject Related Briefing Pakistan – Algemene Veiligheidssituatie, gedateerd 31 oktober 2012, blijkt dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen en dat het om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber Pakhtinkwa. Deze SRB schetst een genuanceerd beeld van de situatie aldaar, gestoeld op een veelheid van bronnen, stellende dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvooiën. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor

2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen zelfmoordaanslagen meer plaats. Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld. Uit de informatie die door de verwerende partij aan de aanvullende nota werd toegevoegd (COI Focus Pakistan, Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie van 25 november 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Punjab niet is gewijzigd. Verzoeker formuleerde ter terechtzitting desbetreffend geen opmerkingen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming doordat Ahmadi in Pakistan dagelijks slachtoffer zijn van onmenselijke of vernederende behandeling, stelt de Raad dat hierboven reeds werd aangegeven dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF